

Τα πρώτα στοιχεία για την ύπαρξη της χρονολογούνται περί το 1204. Έκτοτε, εμφανίζεται με κυρίαρχο πάντα ρόλο στα ιστορικά δρώμενα της περιοχής, καθώς και την οικονομική και κοινωνική ζωή του νομού. Ο λόγος, για την ιστορική Μακρινίτσα, η οποία βρίσκεται κοντά στην πρωτεύουσα του Νομού Μαγνησίας, το Βόλο (απέχει 18 χιλιόμετρα περίπου) και χαρακτηρίζεται από την εξαιρετική αρχιτεκτονική φυσιογνωμία της. Αρχοντικά, δυο Πύργοι, μοναδικές οχυρωματικές κατοικίες του τέλους του 17ου αιώνα και των αρχών του 18ου, καλντερίμια, παραδοσιακές πέτρινες κρήνες, λιθόκτιστα τοξωτά γεφύρια, πλατείες συνθέτουν την “εικόνα” της ιστορικής περιοχής.

Η φυσική της θέση (σ.σ. σχεδόν κάθετα και αμφιθεατρικά έχει αναπτυχθεί ο οικισμός) της έχει προσδώσει και την επωνυμία “το μπαλκόνι του Πηλίου”, αφού έχει μια παροιμιώδη πανοραμική θέα, σχεδόν από κάθε γωνιά της, στον Παγασητικό.

Αποτελείται από τον κυρίως οικισμό, που είναι αυστηρά διατηρητέος, παραδοσιακός οικισμός, καθώς και από μικρότερα “οικιστικά σύνολα”, που αναπτύχθηκαν, κυρίως την τελευταία δεκαετία, στην κτηματική περιφέρειά της, όπου βρίσκονται και οι αγροτικές κτηνοτροφικές εκμεταλλεύσεις των κατοίκων.

Από το 1204, οπότε συναντούμε τα πρώτα στοιχεία για τη Μακρινίτσα, η περιοχή εμφανίζεται με σχεδόν πρωταγωνιστικό ρόλο στα ιστορικά δρώμενα της περιοχής καθώς και την οικονομική και κοινωνική ζωή του νομού, τόσο ως πρωτεύουσα των “βακουφίων”, με ιδιαίτερα προνόμια στην εποχή της τουρκοκρατίας και ως πρωτεύουσα του ομώνυμου Δήμου έως και το 1914, όσο και ως Κοινότητα, ακόμη και μετά την εφαρμογή του Προγράμματος “Καποδιστριας”.

Στην Τουρκοκρατία, η Μακρινίτσα συνέβαλε καθοριστικά στις μάχες για την απελευθέρωση της Θεσσαλίας, με τη “Μάχη της Μακρινίτσας”, το 1878, όπου διακρίθηκαν μεταξύ των πολεμιστών η ηρωίδα

ΜΑΚΡΙΝΙΤΣΑ:

“Το μπαλκόνι του Πηλίου”

Μαργαρίτα Μπασδέκη και ο φιλέλληνας, Άγγλος δημοσιογράφος, των “Times” (Τάιμς) του Λονδίνου, Κάρολος Όγλ.

Η μάχη διεξήχθη στην θέση “Σταυρός” του βουνού “Σαρακηνός”, στα δυτικά της Μακρινίτσας. Επίσης, η Μακρινίτσα στο παρελθόν είχε γνωρίσει μεγάλη άνθιση και ακμή, οι κάτοικοί της ασχολούνταν με την καλλιέργεια του μεταξοσκώληκα, έφτιαχναν μετάξια που έστειλναν στο εξωτερικό, ασχολούνταν με την κατεργασία του δέρματος και έφθαναν σ’ όλες τις αγορές της Βαλκανικής, μέχρι τη Βιέννη και την Οδησό (σ.σ. μάρτυρες της ανάπτυξης και της ευμάρειας είναι τα αρχοντικά, οι κρήνες, οι εκκλησίες κ.ά.).

Σήμερα, οι κάτοικοι της Μακρινίτσας ασχολούνται κυρίως με τουριστικά επαγγέλματα (διασκέδαση, εστίαση, καταστήματα εμπορίου), τη γεωργία, από την οποία κάποια προϊόντα, όπως τα βότανα, προορίζονται για εμπορία, κτηνοτροφία (κυρίως αίγες ελευθέρως βοσκής), υλοτομία, ξύλευση, παραγωγή καυσόξυλων.

Επίσης, αρκετοί είναι οικοδόμοι- κυρίως πετράδες, που

ειδικεύονται στην συντήρηση-ανακαίνιση και την κατασκευή παραδοσιακών κατασκευών (στέγες, πεζούλες, τζάκια)- μεταφορείς υλικών με ζώα, λόγω ιδιομορφίας του οικισμού (καλντερίμια), υδροτριβείς και υδρονομείς.

Είναι αξιοσημείωτη η ανάπτυξη μιας ιδιόρρυθμης οικονομίας μικρής κλίμακας, που συνέβαλε στη συγκράτηση του πληθυσμού και στην εξασφάλιση της συνέχειας του οικισμού, χωρίς να αναγκαστεί να καταλήξει σ’ έναν οικισμό-μουσείο.

Ο επισκέπτης μπορεί να δει από κοντά το Μουσείο Λαϊκής Τέχνης και Ιστορίας Πηλίου, που στεγάζεται στο Αρχοντικό Τοπάλη. Πρόκειται

για Λαογραφικό Μουσείο-αναπαράσταση Αρχοντικού.

Τα λιθόκτιστα τοξωτά γεφύρια στη “Λέστιανη”, στο “Λοζίνικο”, στο “Αλεβίζι”, το γεφύρι στη συνοικία Κακονά, το “γεφύρι της Καρούας” και το γεφύρι στο Σαρακηνό είναι μερικά ακόμη από τα αξιοθέατα της περιοχής.

Αξίζει, επίσης, να αναφερθεί το Κέντρο Περιβαλλοντικής Εκπαίδευσης Μακρινίτσας, που στεγάζεται στο Αρχοντικό Βατσαρέα-Μανράκη, στο οποίο σχεδιάζονται, εκπονούνται και υλοποιούνται διάφορα εκπαιδευτικά προγράμματα για μαθητές, εκπαιδευτικούς και ομάδες πολιτών.

Μια στάση στο παραδοσιακό καφενείο “Θεόφιλος”, ι-

διοκτησίας της Κοινότητας Μακρινίτσας, όπου υπάρχει η τοιχογραφία του λαϊκού ζωγράφου Θεόφιλου Χατζημιχαήλ, με θέμα “η ανάπαυλα του Κατσαντώνη, μετά τη μάχη στα Τζουμέρκα”, είναι εκ των ουκ άνευ μιας βόλτας στην περιοχή.

Ο επισκέπτης μπορεί ακόμη να απολαύσει τις 7 εκκλησίες, που χρονολογούνται από τα τέλη του 17ου αιώνα, όπως και τις έξοχου σχεδιασμού πλατείες, όπως η κεντρική πλατεία, που συγκαταλέγεται στις ομορφότερες πλατείες της Ευρώπης (Πρόγραμμα: Η Πλατεία. Ευρωπαϊκή Πολιτισμική Κληρονομιά), η πλατεία της Κακονάς, η πλατεία του Έρωτα.

Η Μακρινίτσα είναι, επίσης, διεθνώς γνωστός τουριστικός προορισμός, που καθ’ όλη τη διάρκεια του χρόνου δίνει τη δυνατότητα για κοντινές αποδράσεις, με ορμητήριο την ίδια: σκι στο χιονοδρομικό κέντρο στα Χάνια, κολύμπι στις παραλίες του Νοτιοανατολικού Πηλίου, διαδρομές στο κοινοτικό δάσος οξιάς, στο Πουρί και στη Ζαγορά, αναρρίχηση (σ.σ. υπάρχει αναρριχητικό πεδίο στους πρόποδες του Σαρακηνού, στις αρχές της συνοικίας “Κουκουράβας”), πεζοπορία στη διαδρομή Βόλος-Κουκουράβα, Μακρινίτσα-Πορταριά, ιππασία.

Η ζεστή φιλοξενία στα ανακαινισμένα αρχοντικά, η μεγάλη ποικιλία βιολογικών παραδοσιακών προϊόντων, όπως τσίπουρο, κόκκινο κρασί, φασολάδα, τσιτσιραβλα, η ποικιλία βοτάνων για αφεψήματα, ροφήματα και καλλυντικά, τα γλυκά κουταλιού και η έξοχη τοπική κουζίνα, “αποζημιώνουν” τον επισκέπτη για την επιλογή του.

